

подсмѣвание нѣма по-голѣмо значение отъ онова, що го има закачанието мѣжду Херцеговцитѣ и Черногорцитѣ, или въ самата Сърбия мѣжду Вальевцитѣ, Рудничанитѣ, Шабчанетѣ, Ужичанетѣ, Крагуевчанитѣ и т. н. Още повече, и въ старата и въ новата история има примѣри отъ очевидни симпатии помѣжду тия два най-сродни, съсѣдни народи. Старата история ни е прѣдставила това чувство съ прѣкрасната картина на Владимира и Косара. Новата, по-точно най-новата, история ни е дала много по вече картини, които ясно се прѣдставятъ прѣдъ очитѣ на всинца ни, които имаме по педесетъ години. Въ началото на седемдесетъ-тѣхъ години всичкитѣ Сърби сж пѣяли тѣзи пѣсень: „Праг е ово милогрбства“, и при пѣянието ѝ нарочно се биело съ гласъ на слѣднитѣ ѝ стихове:

„У Бугарской и у Босни наша бракъя пиште,

„Нѣине жене, нѣина деца у неволѣи вриште,

„Треба да идемо да им помогнемо

„И све да чинимо да их избавимо“.

Тѣзи пѣсень всѣко Сърбче е знало наустъ отъ начало до край. Когато пѣкъ писателя на „Начертания“ се приготвявалъ вече на акция за извършванието на своя планъ, „Българската Легия“, съставена отъ млади Български патриоти, въ Бѣлградъ, е била за нашата тогавашна младежъ идеалъ, на когото тя се е кланяла и приготвявала да подражава. Сливничкитѣ борци, най-послѣ, знаятъ да приказватъ за твѣдѣ трогателни, прѣживѣни анегдоти, отъ които се види, какъ сърбскитѣ и българскитѣ войници, като се срѣщали на мъртвата стража, чудомъ се питали защо ли е тѣзи битка и за какво. И ний имаме едно най-ново, съвсѣмъ авторитетно свидѣтелство за това, че Българитѣ не мразятъ насъ Сърбитѣ. „Стара, дълбоко вкоренена умраза“, казва К. Лиречекъ, който е приятель нашъ така сжщо, както и на Българитѣ, „като историческо наслѣдство чувствува Българина само спрѣмо Гръка. Тукъ-тамъ макаръ и по-рѣдко се явява и неприятелство спрѣмо Сърбитѣ, но това е слѣдствие отъ шовинизма на извѣстни Бѣлградски книжовници, които половина отъ Княжеството смѣтатъ въ Стара Сърбия и слѣдствие отъ Сърбскитѣ и Българскитѣ аспирации за Македония“.¹⁾ Слѣдователно, въ Българитѣ има неприятелство спрѣмо Сърбитѣ, а не умраза, а и това тукъ-тамъ и по-рѣдко.

1) С. Jirecek, das Fürstenthum Bulgarien, 1891, Wien стр. 300.